

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. V.**, bývajúceho v B., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. D. Š., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **B. s.r.o.**, so sídlom v B., IČO : X., v dovolacom konaní zastúpenému JUDr. T. Č., advokátkou so sídlom v B., **o nahradenie vyhlásenia vôle žalovaného na uzavretí zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 16 C 114/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. marca 2010 sp. zn. 16 Co 11/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 74,61 Eur na účet advokátky žalovaného JUDr. T. Č., vedený v T., č.X., do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 30. novembra 2009 č. k. 16 C 114/2009-95 zamietol návrh, ktorým sa žalobca domáhal nahradenia vyhlásenia vôle žalovaného pri uzavretí zmluvy o prevode vlastníctva bytu a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 464,54 eur v lehote do troch dní. Žalobu zamietol po zistení, že dôvodnosť takejto žaloby proti povinnému subjektu je daná len v prípade, že sa pri odpredaji bytu postupuje podľa ustanovení § 16 a nasl. a § 29 a nasl. zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, čo nebol prípad žalobcu.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 4. marca 2010 sp.zn. 16 Co 11/2010 rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. V súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. sa stotožnil s odôvodnením napadnutého

rozhodnutia, poukázal na dôvody prvostupňového rozhodnutia a na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia pripojil ešte ďalšie dôvody.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že súdy mu nesprávnym postupom odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Súdom vytýkal, že neboli vykonané dôkazy o vykonanie ktorých žiadal, ako i nesprávnou aplikáciu práva, ktorou malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že navrhuje dovolanie žalobcu zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil

neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, ktoré mali konajúce sudy spôsobiť svojim postupom tým, že nevykonali žalobcom navrhnuté dôkazy a vec nesprávne právne posúdili.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je taký vadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevykonaním navrhnuté dôkazy, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie dovolateľ v danej veci

aj využil (nebolo mu odňaté). Rozhodnutie o tom, či navrhnutý dôkaz bude vykonaný, ponecháva súdu. Odvolací súd preto svojim postupom dovolateľa nevylúčil z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.

V posudzovanej veci nejde ani o prípad, kedy by odvolací súd (súd prvého stupňa) nevykonával žiaden účastníkmi navrhnutý dôkaz. Preto ani v tejto súvislosti nemožno hovoriť o odňatí možnosti konať pred súdom.

Pokiaľ dovolateľ zastáva názor o odňatí možnosti pred súdmi konať nesprávnym právnym posúdením veci, dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti účastníka konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s právnym hodnotením veci v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súd vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 43/2003).

Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov, ale samo o sebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 102/2004, sp.zn. 2 Cdo 282/2006, sp.zn. 3 Cdo 174/2005 a sp.zn. 4 Cdo 165/2003).

Dovolateľ teda neopodstatnene namietal, že súdy nižších stupňov mu nesprávnym postupom odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je; keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd

Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní žalovanému vznikli trovy v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátom. Odmena za jeden úkon právnej služby činí sumu 55,49 Eur, pričom patrí za jeden úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k dovolaniu z 3. augusta 2010 (§ 10 ods. 1 a 6 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.) a jeden krát režijný paušál v rozsahu jednej stotiny výpočtového základu za úkon právnej služby (§ 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky) v sume 7,21 Eur. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou (porovnaj napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2008 sp.zn. 2 Cdo 236/2007, z 13. októbra 2008 sp.zn. 3 Cdo 196/2008) vzal zreteľ k tomu, že právna zástupkyňa žalovaného ho zastupovala už v konaní pred oboma súdmi nižšieho stupňa, a preto pri rozhodovaní o výške trov právneho zastúpenia, nepriznal žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia aj za úkon právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom. Celkove vznikli žalovanému trovy v sume 74,61 Eur (po pripočítaní DPH 19%), ktoré je žalobca povinný zaplatiť na účet advokátky žalovaného (§ 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. marca 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová